

Respect pentru oamenii care

Gabriela-Elena MECH

PESTE AȘTEPTĂRI

Gabriela-Elena MECH

*Dedic această carte nepoatei mele, Iuliana,
părinților mei și prietenilor – pentru că mi-au încurajat
să scriu și pentru că mi-au arătat tot timpul în mine*

*Fie ca viața mea să fie presărată
cu momente peste așteptări!*

PESTE AȘTEPTĂRI

Capitolul 1

Ema aruncă o privire către ceasul de la mână. Se făcuseră deja trei ore de când aștepta în aeroportul Henri Coandă.

Se afla acolo ca să întâmpine grupul care sosea la București din opt țări diferite pentru a participa la conferința anuală a companiei ce urma să aibă loc la Sinaia de data aceasta. În mâini ținea o hârtie pe care era tipărită sigla companiei multinaționale pentru care lucra, ca să le fie mai ușor celor care soseau s-o identifice. Oaspeții erau colegi cu ea, directorii de vânzări și de marketing din celelalte țări ale grupului, dar și reprezentanți ai managementului de vârf de la sediul central din Frankfurt.

Era pentru prima oară când conferința se ținea în România și Emei îi revenise misiunea să se ocupe de organizarea ei. Peste douăzeci de participanți erau așteptați și avioanele lor sosiseră pe rând, la intervale de aproximativ douăzeci de minute unul de celălalt. Mai trebuia să sosească doar o singură persoană. Bruno Christen, citi ea ultimul nume rămas nebifat pe listă.

Nu avea idee cum arăta bărbatul pe care urma să-l întâmpine. Toți cei care sosiseră până atunci se cunoșteau între ei și se întrețineau acum în cafeneaua aeroportului, dar niciunul dintre cei sosiți nu îl cunoștea pe Bruno Christen, directorul de vânzări din Elveția, care se alăturase echipei în urmă cu puțin timp. Urma să sosească de la Zürich, singur; colegul din Elveția care ar fi

trebuit să-l însoțească se îmbolnăvisese și anunțase că nu mai poate participa.

Așteptând ca avionul lui să aterizeze, Ema spera ca Bruno să fie suficient de atent încât să vadă cartonul cu logo-ul companiei pe care se străduia să-l țină la vedere.

– Am o veste bună pentru tine, îl auzi pe Carl, care se apropia de ea zâmbind.

Carl făcea parte din echipa de la sediul central din Frankfurt și, cu două ore în urmă, de îndată ce avionul lui a aterizat, preluase el grupul, lăsând-o pe Ema să se ocupe doar de întâmpinarea invitațiilor care urmau să sosească.

Pe ecranul telefonului mobil îi arătă chipul luminat de un surâs discret al unui bărbat brunet cu ochii căprui. Părea să aibă puțin peste treizeci de ani.

Ea aruncă o privire spre fotografia bărbatului, apoi se uită nedumerită spre Carl.

– Este colegul nostru, Bruno Christen! o lămurii el. I-am găsit profilul pe internet. Ca să știi cum arată bărbatul pe care îl vei întâmpina, spuse el surâzând.

Ema deveni brusc interesată și privi încă o dată poza bărbatului, ca să-și fixeze chipul lui în memorie. Drăguț bărbat! rezumă ea în gând.

– Mulțumesc, spuse ea oferindu-i lui Carl un zâmbet larg.

– Venisem să-ți spun că noi plecăm spre autocar. Vă așteptăm acolo, o asigură el, indicând cu mâna spre parcare, unde îi aștepta autocarul ce urma să-i ducă la Sinaia.

Acum rămăsese din nou singură, dar avea măcar o idee despre cum arăta bărbatul pe care îl aștepta. Știa că era brunet. Arătos chiar. De fapt, arăta neașteptat de bine – trebuia să admită – presupunând că poza găsită de Carl pe internet era actuală.

Zborul dinspre Zürich era anunțat acum pe tabelul de trafic. Ema se apropie de balustrada de la marginea culoarului ca să-i fie cât mai ușor lui Bruno s-o observe.

Avea treizeci și doi de ani, era subțirică și arăta bine și de aceea lumea credea că era mai tânără cu patru, cinci ani. Părul castaniu închis, pieptănat cu grijă de dimineață, îl simțea acum zburlit, iar ochii îi simțea injectați din cauza efortului de atenție depus în ultimele trei ore pentru a identifica invitații în mulțimea de turiști.

Reuși să-și găsească o poziție mai comodă, stând cu coatele sprijinite de balustrada culoarului de trecere. Acum nu mai putea să țină cartonul la fel de sus, dar se simțea mult mai bine și se lăsa cuprinsă de un val de relaxare.

Telefonul mobil scoase un sunet scurt, anunțând-o că tocmai primise un mesaj și ea își plecă ochii, să-l citească. Carl o anunța că întregul grup era la autocar.

În clipa următoare cineva îi atinse ușor brațul și când ridică ochii văzu un tânăr care îi întindea mâna, de dincolo de balustradă.

– Bruno Christen. Îmi pare bine să te cunosc! i se adresă barbatul în engleză cu o voce caldă și ea nu putu să-și ascundă surprinderea.

Arăta chiar mai bine decât în fotografia găsită de Carl pe internet și îi zâmbea în costumul de culoare crem care contrasta oarecum exotic cu tenul lui ușor măsliniu. Era un tânăr foarte arătos, de-a dreptul atrăgător. Un brunet înalt și zvelt. Iar ochii lui căprui zâmbeau mereu.

– Ema Carp! se prezentă ea confirmându-i tânărului bănuiala, în timp ce-i întindea mâna. Și mie îmi pare bine să te cunosc, îi spuse în clipa următoare, încă surprinsă de apariție.

Nu reuși să spună mai mult. Fusese atât de atentă să îl întâmpine și el a sosit exact în momentul în care ea își citea mesajul primit pe telefonul mobil.

– Ai călătorit bine? îl întreabă ea când se întâlniră din nou, la capătul balustradei.

– Da. Mă aștepti de mult timp?

– Mă aflu aici de câteva ore pentru că am așteptat douăzeci de persoane, îi răspunse ea, amabilă, în timp ce în gândul ei aprecia vocea lui melodioasă.

- Mai trebuie să sosească cineva?
- Acum suntem toți. Restul grupului ne așteaptă în autocar.
- Eu eram ultimul?! Ați așteptat cu toții după mine? se miră el fără să-și ascundă stinghereala.
- Cineva *trebuia* să ajungă ultimul, îi răspunse ea zâmbind.

O privi cu coada ochiului în timp ce mergea alături de el. Îi ajungea până la umăr și avea o suplețe care o ajuta să se miște de parcă nu ar fi depus niciun fel de efort pentru asta. Părul șaten, tuns până la nivelul umerilor, strălucea în soarele primăvăratice care pătrundea prin geamurile generoase ale clădirii aeroportului. Vocea și intonația erau la fel de calde și de plăcute ca și razele de soare care se jucau în părul ei. Avea trăsături frumoase, tenul alb și un zâmbet dulce și atrăgător. Iar ochii migdalați de un albastru închis dădeau chipului ei o notă aparte, chiar dacă erau înroșiți din cauza efortului de atenție. Dar tocmai asta câștigă simpatia lui Bruno, pentru că știa că așteptarea în aeroport o obosise și, trebuia să recunoască, mare parte din vină era chiar a lui. Dintre toți, el se lăsase cel mai mult așteptat.

- Unde mergem acum? o întrebă încercând să nu o privească insistent, dar neputându-și lua privirea de la ea.

Primise deja toate detaliile prin email chiar de la ea, dar simțea nevoia să facă puțină conversație.

Când Ema se uită la el, îi surprinse din nou privirea și îi admiră trăsăturile regulate.

- Vom merge direct la Sinaia!
- Mă întrebam dacă există vreo șansă să mai strecurăm o vizită în program, îndrăzni el. Dacă tot am reușit să ajung la București, mi-ar plăcea să văd Casa Poporului.

Ema strânse din buze – știa că nu era loc în program pentru asta însă, pentru că nu dorea să-i spulbere tânărului speranța, preferă să lase loc unei posibilități.

- Poate sâmbătă, când ne întoarcem de la Sinaia, în cazul în care ai suficient timp până decolează avionul tău.
- Am zborul de întoarcere la ora 14.

- Destul de dificil în cazul ăsta. Îmi pare rău..., spuse ea strângând din nou din buze și recunoscând în felul acesta că șansele erau practic inexistente.

- Poate altă dată, spuse el resemnat și Ema îi oferi un surâs plin de înțelegere.

Ieșiră din clădirea aeroportului și se îndreptară spre parcare. Era luna aprilie, vremea era deja foarte frumoasă, iar soarele auriu făcea ca totul să pară mai cald și mai strălucitor.

După mai mult de trei ore în care așteptase în aeroport, Ema se simțea acum relaxată. Totul era conform planului. Grupul era complet și erau gata să pornească spre Sinaia, destinația lor și locul unde urmau să petreacă următoarele trei zile.

Dintre toți cei pe care Ema îi așteptase la aeroport, doar pe Carl îl cunoștea dinainte. Pe el îl știa de mai bine de un an. Era un bărbat rafinat, care emana o demnitate discretă, înalt și zvelt, cu tenul alb și părul blond care îi trădau originea nordică. Avea în jur de treizeci și opt de ani și era unul dintre cei doi vicepreședinți ai companiei. Lucra pentru sediul central din Frankfurt și ajungea să viziteze în medie de două ori pe an fiecare dintre țările grupului. Vizitele lui relativ dese, dar mai ales firea lui prietenoasă, l-au făcut foarte popular și îndrăgit. Ema știa despre el că era căsătorit și era fericitul tată a doi copii.

Pe toată durata drumului spre Sinaia, Ema s-a străduit să fie o gazdă bună pentru oaspeții săi, dar pe Bruno îl lăsase mai mult în grija lui Carl. Cei doi păreau să se înțeleagă foarte bine și ea considerase că era mai bine să stea deoparte. Deși, dacă era să recunoască măcar față de ea însăși, simțea o ciudată și inexplicabilă nevoie să păstreze distanța față de Bruno.

Îi veni în minte cum, în urmă cu un an, în timp ce petrecea o scurtă vacanță la munte împreună cu o prietenă, s-au trezit brusc cu un câine fără stăpân care se luase după ele în timp ce se plimbau. Deși s-au speriat la început, și-au dat seama în scurt timp că era un câine pașnic. Mergea pe cealaltă parte a drumului, puțin în fața lor, și se oprea răbdător de câte ori fetele se opreau să admire peisajul

sau să facă o fotografie. De fiecare dată când se oprea să le aștepte, câinele rămânea cu spatele la ele, încercând să elimine cu totul impresia că le-ar fi spionat. Asta în cazul în care lor le-ar fi trecut prin minte un asemenea gând. Stătea docil și le aștepta. Apoi, când vedea cu coada ochiului că ele porneau din nou, se punea și el în mișcare în fața lor, păstrând distanța.

În mod ciudat, își amintise acum de câinele acela. Poate pentru că simțea, întocmai ca și el, că dorea să lase impresia că nu urmărirea pe nimeni în mod special. Arunca doar câte o privire când și când prin autocar, ca să se asigure că erau bine cu toții. Bineînțeles, câte o scurtă privire i se cuvenea și lui Bruno.

Pe măsură ce se apropiau de Sinaia, Valea Prahovei dezvăluia peisaje impresionante. Pădurile de pe versanții munților își etalau prospețimea în nuanțe de verde crud în timp ce de pe cerul albastru, fără urmă de nori, soarele arunca raze de lumină care se spărgeau în mii de steluțe strălucitoare când se loveau de suprafața apei râului de munte ce se rostogolea zgomotos la marginea șoselei.

După o călătorie de două ore, autocarul opri în fața hotelului, la poalele muntelui și la marginea pădurii.

Înainte de ora șapte coborâseră cu toții pentru cină. Mihai Panait era și el acolo. Plecase în cursul dimineții din București, cu mașina. El era directorul de marketing pentru România și șeful direct al Emei. Cu el se sfătuiseră în legătură cu locația pentru conferință, cu programul special și meniul pentru oaspeții lor. O persoană de o calitate deosebită. Înalt, brunet, cu o eleganță în mișcări care-l făcea să arate oriunde ca și cum acolo îi era locul.

Un surâs lumină chipul Emei când dădu cu ochii de Mihai. Gândul că putea să stea la masă alături de el o făcu să se simtă relaxată.

– Pe Ema ați cunoscut-o deja, spuse Mihai întorcându-se către grup. Ea se ocupă de evenimentele noastre de marketing aici, în România, o prezintă el. O undă de simpatie se așternu pe chipurile celor din jur la auzul numelui ei.

Câteva clipe mai târziu își făcu apariția în hol Peter Avery, șeful cel mare și președintele companiei. Sosise de la Frankfurt cu o seară înainte și plecase de dimineață spre Sinaia, cu mașina, împreună cu Mihai. American, la cincizeci de ani, un om pentru care disciplina era prima natură. Un bărbat robust, cu o voce puternică, obișnuită să comande.

Pe Peter îl respectau și îl apreciau cu toții nu doar pentru vârsta lui, dar și pentru experiența și flerul lui în afaceri. Deși nu foarte înalt, Peter avea o conformație athletică, iar ochii lui căprui și agili erau mereu în mișcare.

– Bună! spuse el, când dădu cu ochii de Ema. Cum ați călătorit?

– Foarte bine! Totul este conform planului, veni răspunsul ei scurt și la obiect.

Când era nevoită să-i vorbească, gândul dominant era să încheie cât mai repede conversația.

Peter scană chipurile celor prezenți ca să vadă dacă întârziase cineva. Își ascunse un zâmbet de satisfacție când constată că erau prezenți cu toții. Mica lui trupă se dovedise a fi disciplinată.

Când Peter porni spre sala în care urmau să servească masa, întregul grup se puse în mișcare, urmându-l. Se opri la mijlocul mesei lungi și trase un scaun.

– Ia loc, te rog! i se adresă Emei. Aș vrea să stai lângă mine în seara asta ca să discutăm detaliile programului de mâine.

Ema înghiți în gol, încercând să nu-și arate dezamăgirea. Invitația de a lua loc lângă Peter o luase complet pe nepregătite. Gata cu cina relaxantă! După cum arătau lucrurile se părea că încă nu ajunsese la partea liniștită a serii.

– Desigur, acceptă ea, ca un soldat care trebuia să respecte ordinele superiorului. Se aseză pe scaunul oferit de Peter, iar el se așeză pe cel din dreapta ei.

Acum, că Peter își alesese locul la masă, rând pe rând se așezară cu toții.

– Noroc! auzi Ema o voce în stânga ei.